

Honningdronningen nord i engene

2 — Veslekvinten.

Trollgubben i Fagerheia var vidkjent for matvettet sitt. Det fantes ikke det troll i verden som var så matsjuk som han. Men ikke nok med det — han vilde ha god mat og. Og fikk han ikke det, så satte han seg beint ned og gråt av strisinne. Det matslaget han syntes aller best om var honning. Når han riktig fikk smøre digert med honning på kakebleiene sine, koste han seg nesten glugg ihjel. Men det var bare ved det rene slumpetreff at det kom honning til Fagerheia, og det var så godt som uråd å få tak i den på skikkelig vis. Bidronningen nord i engene vilde hverken handle eller vandle med honningen sin, og derfor gikk det helst på livet løs med å stjele og plyndre fra kubene hennes så lenge som *det* gikk. Jo mer tjenerne til gubben stjal og rumsterte, jo dypere og

vondere ble stikkene etter de skarpe broddene. Til slutt vilde ingen gi seg i krig med honningdronningen, og dermed ble gubben i Fagerheia så sint at det lyste av ham.

Som det led på kom han i hug at nå kunde han heller prøve med det gode. Og en vakker dag ruslet han av gårde nord i engene og snakket med bidronningen sjøl. Han gjorde seg så lekker og blid at bidronningen aldri før hadde sett noe blidere.

Jeg gir deg en tønne skinnende gull i mellomlag for en tønne honning, sa gubben.

— Gull har jeg ikke bruk for, sa honningdronningen.

— Ti store okser, spurte gubben.

— Okser har jeg ikke bruk for!

— Ti sekker korn da?

— Korn har jeg ikke bruk for!

— Ti sekker ull da?

— Ull har jeg ikke bruk for!

Mer hadde ikke gubben i Fagerheia å by på, og da visste han ikke annet å gjøre enn å komme seg heim og gråte seg i søvn. Og galt var *det* og, for da drømte han bare om honning igjen, og da ble det ti ganger verre når han våknet. Til slutt ble han så vill at han kløv opp på den høgste nuten i landet og skreik så høgt at all verden måtte høre det:

Oi oi oi! Øi øi øi!
En tønne gull,
ti store okser,
ti sekker korn,
ti sekker ull
til den som skaffer meg en tønne
med honning full
før jeg skal dø—ø—ø!

Da alskens troll og dyr fikk høre dette, tok de til å røre på seg. Men alt de kavde og sleit var det ingen honning å oppdrive hverken med det onde eller det gode, og gubben i Fagerheia ble så ulykkelig til sinns at han bestemte seg for å sette varme på bikuben nord i engene.

Så en dag tok han ildstålet med seg og ruslet nord i engene for å gjøre galmannsverk. Men i det samme han

skulde slå varme, traff han Vesle-Kvinten som satt borti noen busker og tygde einerrot.

— God dag, Fagerheigubbe, sa han. Sannelig ser du både gul og farlig ut!

— Nå ja, det er vel ikke så underlig det, mente han. Når jeg ikke kan lure honning fra honningdronningen hverken med det onde eller det gode, så setter jeg like godt varme på hele sulamitten med det samme, og dermed frister ikke honningen heller lenger.

— Det var grovelig så stygg en gjerning det, du, svarte Vesle-Kvinten. En slik gjerning lønner seg aldri. Men dersom du vil vente i sju uker så skaffer jeg deg gjerne en tønne med honning, om du vil.

Jo jo, mente gubben, én venter aldri for lenge når en venter på noe godt. Men han hadde no sine tvil likevel da. Ikke for *det* — hadde han ventet så lenge, kunde han da vente en stund til. De ble enige om dette og gikk til hver sin kant.

Da det hadde gått en tid, gikk Vesle-Kvinten omkring i engene og sådde blomsterfrø i flere mils omkrets. Og som han gikk slik og stullet, kom honningdronningen summende bortover til ham.

Trollgubben i Fagerbrekka ble dugelig sint.

— Hva skal dette bety da, gutten min? spurte hun.

— Å, jeg syntes så gruelig synd på deg, kjære honningdronning. For når jeg så hvor usselt stell det var med blomsterhagen din, så kunde jeg ikke bli annet enn sørgmodig på dine vegne, svarte Vesle-Kvinten.

— Jøss, det skal jeg si var hjertelig det, smilte honningdronningen. Og er det sant som du sier, så vet jeg ikke hva jeg skal gjøre deg til gjentjeneste. Men vil du ha ei tønne med honning når jeg har avlet den i hus om sju uker, så vil jeg med glede gi deg det!

— Tja, honning er nok gode saker det, vet du!

Da de sju ukene var gått, blomstret engene så det duftet lange veger, og dronningen og biene hennes hadde det travelt fra morgen til kveld med å hente næring fra blomst til blomst. Ja, det summet og sang hele dagen, så det var en lyst både å se og høre.

Og da Vesle-Kvinten kom til engene for å se på livet igjen, fikk han ei tønne av den aller fineste honningen. Men ikke nok med det, han fikk låne bihesten og bivognen og, og på den måten fikk han dratt det avgårde til gubben i Fagerheia.

Gubben ble så gla da han fikk se honningtønna at han gjorde rundkast og gol som den argeste vettlausing. Han ble så ustyrlig gla at han kalte vennene sine sammen til en stor fest i Fagerheia.

På denne festen kvad gubben til Vesle-Kvintens ære:

Hug å heil å kvi kvi kvanten
tru og sæl å kva kva Kvinten
oi å hoi å hyse fanten,
ei å mei å spli spli splinten.
Rakkaren Kakkaren, nikke mikke mur,
stunten å glunten Kvinten har tur.